

[Oluf Pedersen.]

i forhold til tidligere år, og hvad ordningen har kostet staten? Det har det velsagtens, men jeg synes, det er god gammel skik, at oplysningerne kommer med i betænkningen. Jeg har ledt efter dem. Jeg synes ikke, at udvalget har gjort sit arbejde godt, og jeg håber, at man, når lovforslaget nu går tilbage til udvalget, vil gøre sit arbejde bedre i næste omgang og ikke stadigvæk aflevere halvgjort arbejde.

Såvidt jeg kan se, var det naturligt, om opsparingen var steget meget stærkt her i landet i de senere år, også langt stærkere end tidligere, fordi vi har den meget høje rentefod; det skulle naturligt give en større stigning i indskuddene i banker og sparekasser. Vi har dobbelt så høj en rentefod som Norge. Denne høje rentefod begunstiger den passive kapital, medens det går ud over erhvervslivet. Men det er da mærkeligt, når man har sådan en høj rentefod til begunstiggelse for den passive kapital og til skade for erhvervslivet, så at lave en ordning, hvor man yderligere præmierer renteudbyttet og, som det ærede medlem hr. Holger Eriksen ganske rigtigt sagde, lægger større byrder på arbejdet, idet det, man giver som præmie, som tilskud til arbejdsfri indkomst, skal betales gennem andres arbejde; på anden måde kan man ikke skaffe dækning for det tilskud, man giver gennem præmieopsparingen.

Da vi havde sagen til første behandling, gentog jeg de betragtninger, som i 1952 var blevet fremført af retsforbundet i betænkningen fra udvalget vedrørende skattelempelser for privat opsparing. Vi mener, at lovgivningen om præmieopsparing strider mod ret og rimelighed, idet man lader andre betale for præmieringen af opsparing. Vi mener ikke, det er nogen statsopgave at tage fra den ene borger og give til den anden. Det er det, man kalder velfærdspolitik, men det er en form for velfærdspolitik, som vi må fordømme. Det har ikke noget med velfærd at gøre, det er vel snarere statsplanøkonomi.

Dernæst gjorde vi dengang i udvalget gældende — og det er der ingen der har villet bestride — at ordningen er ganske ukontrolabel og medfører en stor udgift for statskassen, selvom stigningen i opsparingen er aftagende. Hvis man vil

fremme opsparingen, er midlet naturligvis at standse inflationen, at sætte en stopper for pengeforringelsen, men den befordres tværtimod ved loven og den beskatning, som skal fremskaffe midler til præmiering. Jeg mener, at selve inflationen er en naturlig følge af det trossede skattesystem, vi har. Nå, det er vel meningen, at man fra de fire skattepartiers side ved hjælp af dette lovforslag vil stikke blå i øjnene på folk. Argumenter hjælper vel heller ikke; hvis de gjorde det, ville jeg henstille, at man læste den socialdemokratiske mindretalsudtalelse i betænkningen fra 1952, der er helt på linie med retsforbundets. Jeg tror, det var rigtigt, hvad vi dengang skrev.

Jeg ved ikke, om socialdemokratiet mener, at det var rigtigt, hvad de skrev, dengang betænkningen kom. Men jeg spørger: Vil og kan man oplyse, hvad præmieopsparingen har kostet staten? Sidst blev spørgsmålet afvist med den begrundelse, at ordningen ikke havde virket et helt år, men det har den jo nu. Altså, hvad har præmieopsparingen kostet staten, og kan man oplyse, hvordan det har indvirket på opsparingen? Såvidt jeg kan se af de oplysninger, der foreligger fra statistisk departement, voksede indskuddene i sparekasserne fra 1952 til 1953 med 195 mill. kr., fra 1953 til 1954 voksede de med 211 mill. kr., men fra 1954 til 1955, altså i det år, da man begyndte at præmiere opsparingen, voksede de kun med 97 mill. kr., altså kun med halvt så meget. Med andre ord: efter at man er gået over til statspræmieret opsparing, oven i købet med et beløb, der vil gå ind som forøget opsparing, har resultatet været, at stigningen i indskuddene i banker og sparekasser kun er blevet halvt så stor, som dengang man ikke præmierede opsparing. Jeg gad nok vide, til hvad nytte man har ofret disse penge, når dette er blevet resultatet.

At man har fået dette resultat frem, er forsåvidt naturligt, for er der nogen penge, som folk solder op, så er det først og fremmest deres renteindtægter; er der nogen form for indtægt, som man i almindelighed ikke sparer op, er det utvivlsomt renteindtægter. Hvis en mand har den formue, han synes han behøver, og han så får en renteindtægt af den, så solder han denne op. Den indtægt, folk har gennem deres